

abc-ul creștinului Filipenii

Înainte de a încheia scurtele noastre cercetări referitoare la diferitele lucruri care ar trebui să-i caracterizeze pe credincioși „din prima zi“, dorim să observăm ceea ce îi caracteriza pe filipeni.

În cea de-a doua sa călătorie misionară în Europa, apostolul Pavel a venit și s-a oprit și în Filipi (Faptele Apostolilor 16). Făclia Evangheliei a aprins și acolo multe lumini. Acei credincioși, uniți prin Duhul Sfânt cu Trupul lui Hristos de pe pământ, formau o mărturie locală, un sfeșnic care răspândea lumină în lumea păgână.

Apostolul a vizitat cel puțin de două ori adunările tinere, pentru a le întări în credință și pentru a preîntâmpina la timp eventualele dezvoltări greșite. Astfel, în cea de-a treia sa călătorie misionară a venit din nou la Filipi (Faptele Apostolilor 20.1-6).

De atunci au trecut mulți ani, iar acum apostolul se găsea ca întemnițat în Roma (Filipeni 1.17; 4.22). Ce s-a întâmplat cu filipenii? Isus, Domnul și Supraveghetorul lor, i-a îngrijit și i-a ocrotit cu credincioșie în toți acei ani. Nici Pavel, slujitorul Său devotat, nu i-a lăsat singuri. Întotdeauna, în toate rugăciunile, a pășit pentru ei în fața tronului de har (1.4). Putea rămâne acest lucru fără roade? Cu siguranță, nu! Ele s-au arătat la ei în părtășia lor la Evanghelie.

1. Daruri materiale: deja de la „începutul Evangheliei“, când erau „începători“ în credință, filipenii i-au trimis apostolului, după ce acesta plecase din Macedonia, de două ori câte un dar (Filipeni 4.15). Mai târziu, la o altă vizită a apostolului în Filipi, când ei înșiși au fost în mare necaz, au strâns pentru sfinții din Iudeea, care erau în nevoi din cauza prigonirilor suferite.

Despre acest lucru, Pavel a scris: „În mijlocul multelor necazuri prin care au trecut, bucuria lor peste măsură de mare și sărăcia lor lucie, au dat naștere la un belșug de dărnicie din partea lor. Vă mărturisesc că au dat de bunăvoie, după puterea lor, și chiar peste puterile lor. Și ne-au rugat cu mari stăruințe pentru harul și părtășia la această strângere de ajutoare pentru sfinți“ (2 Corinteni 8.2-4). Acum, când apostolul se găsea în nevoie și în închisoare, Epafrodit a venit ca trimis al filipenilor pentru a-i aduce darul lor din propria lor lipsă (4.18, 19).

Nu erau toate acestea mărturii mișcătoare pentru dragostea filipenilor față de Domnul (2 Corinteni 8.5), față de apostolul Său și față de toți credincioșii? Unde este prezentă o astfel de dragoste continuă, acolo starea inimii este bună. Aceasta era dovada că în inimile lor nu avea loc lumea, ci numai Domnul, lucrarea Sa și interesele Sale.

Apostolul numește aceasta „părtășia voastră la Evanghelie“. El era încredințat că Dumnezeu, care începuse în ei această lucrare bună, o va duce la bun sfârșit până în ziua lui Isus Hristos (1.5, 6). Ce frumoasă și binecuvântată este viața unui credincios care merge pe această cale, prin harul lui Dumnezeu, din prima zi a înțarcerii sale la Dumnezeu până la sfârșit! Domnul are pregătită o răsplată mare pentru cei care Îl cinstesc în acest mod.

Părtășia la Evanghelie este desigur multilaterală și ea nu s-a epuizat la filipeni numai în darurile materiale pentru slujitorii Domnului și nevoile sfinților. În continuare citim că:

2. Îl aveau pe apostol „în inimă“ (1.7). Vom încerca să explicăm ce înseamnă aceasta printr-un exemplu: Un tânăr, căruia Domnul i-a dat daruri, este chemat de El în slujbă într-o țară îndepărtată. Pentru părinții credincioși, aceasta este o jertfă mare, pentru că trebuie să-l lase să plece așa departe. Dar ei îl au în inimă. Ei îl însoțesc în gând în călătorie și așteaptă cu emoție relatările lui. Tot ceea ce întâmpină, osteneala lui, roadele muncii sale, pericolele, sănătatea lui, toate acestea îi interesează foarte mult. Nu trece nici o zi în care să nu pășească în fața tronului de har, pentru ca să mijlocească pentru el corespunzător veștilor trimise. Ce întăritor trebuie să fie pentru tânărul acela gândul: părinții mei iau parte la evenimentele și slujba mea de aici; ei se roagă pentru mine, pentru că sunt în inimile lor!

Tocmai așa era și apostolul Pavel în inimile filipenilor. Și pentru el, aceasta era o mare mângâiere, o puternică îmbărbătare. Acest lucru s-a arătat deja din primele zile ale prezenței sale în Filipi. Imediat după ce Domnul a deschis inima Lidiei, trimișii Săi, Pavel și colaboratorii săi, au fost primiți în casa acesteia. Ea le-a deschis casa și i-a rugat să primească ospitalitatea oferită, care probabil a avut ca urmare mult necaz și chiar prigoană (Faptele Apostolilor 16.12-15). Și în cazul temnicerului a fost la fel. Chiar dacă meseria sa dură îl făcea insensibil, o dată cu credința a venit în inima sa și dragostea. Primele impulsuri ale dragostei au fost acordate acestor slujitori maltratați ai lui Dumnezeu. „Și i-a luat la el chiar în ceasul acela din noapte și le-a spălat rănilor“ (Faptele Apostolilor 16.33). Și aceasta înseamnă părtășie la Evanghelie.

3. Rugăciuni pentru apostol: Când apostolul a scris această epistolă, știa că putea conta pe interesul filipenilor în ceea ce privește lucrarea Domnului și situația lui personală, deoarece era „în inimile lor“. Ei știau că Domnul îl alesese „să ducă Numele Său înaintea națiunilor și a împăraților și a fiilor lui Israel“ (Faptele Apostolilor 9.15), dar și că fusese așezat pentru apărarea și întărirea Evangheliei (1.7 și 16). Cum i-ar fi putut fi de ajutor în acest sens? Fiind „împreună-părtași ai harului“ în această slujbă (versetul 7). Pavel putea îndeplini această lucrare grea numai dacă făcea uz în totul de harul lui Dumnezeu; ei îl puteau ajuta în acest sens numai dacă îl sprijineau și cereau prin rugăciuni același har pentru el.

Inima necredincioasă se întreabă probabil dacă rugăciunea este un ajutor real, dacă nu cumva depinde de capacitatea, iscusința și armele luptătorului. - În acest sens putem privi la o experiență impresionantă a poporului Israel: Iosua și poporul erau în luptă cu Amalec (Exod 17). Moise, Aaron și Hur erau însă pe vârful dealului. „Când își ridica Moise mâna, învingea Israel, iar când își lăsa mâna în jos, învingea Amalec“. Cu aceleași capacități, cu aceeași putere naturală și cu aceleași arme, poporul câștiga sau pierdea, fără să-și poată explica motivul. Secretul consta doar în ridicarea și coborârea mâinilor celui care se ruga pe munte. - Și apostolul cunoștea acest secret. Fără rugăciune, victoria Cuvântului era pusă la îndoială. Rugăciunea deschide „ușa pentru Cuvânt“ și dă îndrăzneală și putere pentru vestire (Coloseni 4.3; Efeseni 6.19, 20). De aceea apostolul Pavel i-a îndemnat mereu pe frați și pe surori în epistolele sale: „Rugați-vă pentru noi“. Ei trebuiau să facă tot timpul rugăciuni și cereri prin duhul și să vegheze la aceasta cu toată stăruința pentru toți sfinții și „pentru mine“.

Dar la fel ca luptătorul de pe front, cel care se roagă trebuie să știe unde au loc atacurile și ce trebuie apărat, unde amenință pericolul și care sunt intențiile dușmanului. De aceea apostolul le-a dat aici filipenilor săi iubiți, care îl aveau în inimă, știri exacte despre scena de luptă din Roma (1.12-18), în speranța că ei, conform împrejurărilor descrise, vor interveni pentru el în rugăciune (versetul 19). Filipenii au știut că în ceea ce privește „apărarea Evangheliei“, căreia apostolul i se dedicase în mod deosebit, era vorba de întreaga Evanghelie, deci de totalitatea adevărilor mântuirii în Hristos, de gândurile lui Dumnezeu cu privire la Persoana Sa și la cei care se află în legătură cu El. Această Evanghelie deplină, pe care o vestea Pavel, era atacată de puterile întinericului și de aceea trebuia apărată. Acest lucru stătea înaintea inimilor filipenilor când se rugau pentru apostol.

Observăm deci cât de important era că filipenii îl aveau pe apostol „în inimă“. De aici a rezultat o mare binecuvântare pentru el, pentru lucrare, pentru credincioșii de peste tot și pentru răspândirea Evangheliei. Pavel nu mai este printre noi. Astăzi sunt alți frați puși de Domnul pe ogorul larg al pământului mai ales „pentru apărarea și întărirea Evangheliei“. Îi avem în inimă? Ne interesăm de slujba lor? Ne interesăm de sănătatea lor? Suntem mereu pe munte pentru a ne ruga pentru frații de pe front și din luptă? Să nu uităm că mult din succesul acțiunii lor depinde de faptul dacă suntem fideli sau nu în rugăciune pentru ei.

4. Slujbă directă la Evanghelie: „părtașia la Evanghelie“ nu s-a restrâns în cazul filipenilor numai la ajutorul pentru apostol și colaboratorii săi, chiar dacă această latură a slujbei apare în prim-plan în epistola către Filipeni.

În cetatea lor și în împrejurimi, ei înșiși stăteau pe terenul de luptă pentru a vesti și a apăra Evanghelia (a se vedea 1.27-30). Faptul că aveau „potrivnici“, că le fusese dăruit să „sufere pentru Hristos“ și să ducă aceeași luptă ca apostolul, toate acestea erau dovada că ei duceau oamenii la Evanghelia pentru a-i conduce la Mântuitorul, că lumina umblării lor irita opoziția și că trebuiau să lupte pentru păstrarea învățaturii curate. Apostolul le-a amintit că trebuie să umble în chip vrednic de Evanghelia lui Hristos (1.27). Acest lucru s-a arătat printre altele în faptul că în propriile rânduri domnea deplină unanimitate și toți luptau împreună pentru „credința Evangheliei“.

Astfel, prin diferite exemple din Cuvânt ne-am amintit ce trebuie să se găsească la noi din ziua întoarcerii la Dumnezeu. Să ne amintim mereu de acestea și să umblăm în ele „din cea dintâi zi până acum“, până la ultimul nostru ceas aici, jos! Domnul va veni în curând; „atunci, fiecare își va primi lauda de la Dumnezeu“ (1 Corinteni 4.5).

Walter Gschwind